

NACHTELIJKE ZOEKTOCHT

Het is zaterdagavond 17 december. In het aardedonker maken zo'n 25 paar voeten een knerpend geluid op het fijne grind van het fietspad dat door het oude bos op de Woldberg voert. Een enkele keer flitst een lampje op een smartphone aan om als baken te dienen. In de verre achtergrond is het geluid hoorbaar van het voortrazende verkeer op de A32 en zo nu en dan van een voorbij snellende intercity op weg naar Leeuwarden of Zwolle. Om de tien minuten houdt het gezelschap halt om te proberen met gespitste oren het geluid op te vangen van een bosuil-mannetje die in deze tijd van het jaar op zoek is naar een vrouwtje. Met zijn geroep wil hij ook aan andere bosuil-mannetjes laten weten dat dit gebied van hem is en dat anderen niet moeten wagen dit te betreden. Hij is hier heer en meester en wil hier samen met zijn vrouwtje in februari / maart een nestje bouwen, eieren uitbroeden en jongen grootbrengen. Om hem te verleiden zijn mysterieuze roep in de duisternis te laten klinken laat Thijs Krösschel, de gids, via zijn mobiele telefoon het geluid van zowel een bosuil-mannetje als -vrouwtje horen. Het gezelschap wacht in spanning af of deze roep door de echte bosuil wordt beantwoord, maar helaas..... het resultaat blijft uit en de stilte overheerst. De kleine stoet zet zich weer in beweging op weg naar de volgende stop, waar het ritueel wordt herhaald en helaas ook nu zonder resultaat. De uil laat zich niet horen, alsof hij in de gaten heeft dat de lokroep die hij hoort niet van een echte levende soortgenoot afkomstig is. Als na anderhalf uur en diverse stops de eindstreep in de duisternis opdoemt, zijn er achter in de groep nog enkelen die heel in de verte een bosuil horen roepen. Erg overtuigend is het niet..... maar toch.....

Met dank aan Liesbeth Pit die het gezelschap door het donkere bos leidde, en Thijs Krösschel die veel informatie verschafte over de bosuil.

